נפדין תמימים או אין נפדין תמימין. תא שמע: המתפים בעלי מומין קבועין לגבי מזבח ולדו ימכרו ואין צריכין מום שאין קדושה חלה עליהן שלא יהא טפל חמור מן העיקר. טעמא שלא יהא טפל חמור מן העיקר, אבל הקדיש זכר לדמיו, קדוש קדושת הגוף, מסייע ליה לרבא א) דאמר רבא ב) הקדיש זכר לדמים קדוש קדושת הגוף:

והשוחטן בחוץ פטור: רבי אלעזר מתני חייב ומוקי לה בבמת יחיד ג) דאמר רבי אלעזר מנין לזובח בהמה בעלת מום בבמת יחיד בשעת היתר הבמות שהוא בלא תעשה שנאמר לא תזבח לה' אלהיך שור ושה, אם אינו ענין לבמה גדולה דכתיב עורת או שבור וגו' תנהו ענין לבמת יחיד. אימא אם אינו ענין לקדשים תנהו ענין לבכור, סד"א הואיל וקדוש כשהוא בעל מום ליקרב נמי כשהוא בעל מום קמ"ל דלא. אמרי: בכור בהדיא כתיב ביה פסח או עור לא תזבחנו. ואימא אם אינו ענין לקדשים תנהו ענין למעשר דסד"א הואיל וקדיש במומו דכתיב לא יבקר בין טוב לרע [ובין רע] נקרב נמי במומיה קמ"ל דלא. אמרי: מעשר נמי גמר העברה העברה מבכור. אימא תנהו ענין לתמורת קדשים דס"ד אמינא הואיל וקדושה כשהיא בעלת מום דכתיב לא יחליפנו ולא ימיר אותו וגו' קריבה נמי כשהיא בעלת מום, קמ"ל דלא. אמרי: קרא והיה הוא ותמורתו מקיש תמורתו לו, מה הוא בעל מום לא אף תמורתו בעל מום לא. מתקיף לה ר' זירא: אימא תנהו ענין לולדות קדשים דסד"א הואיל וקדושין כשהן בעלי מומין אגב אמן, כשהן בעלי מומין נמי כרבי קמ"ל דלא! אמר רבא: כבר פסקה תנא דבי רבי ישמעאל, דתנא א) דבי רבי ישמעאל: רק קדשיך אשר יהיו לך ונדריך. רק קדשיך - אלו התמורות, אשר יהיו לך - אלו הולדות, ונדריך - הקישן הכתוב לנדר, מה נדר בעל מום לא, אף הני נמי בעל מום לא:

ואין עושין תמורה: מאי טעמא? דאמר קרא לא יחליפנו ולא ימיר וגו' ג) השתא רע בטוב אמרת לא, ד) טוב ברע מיבעיא? אלא טוב מעיקרו עושה תמורה, רע מעיקרו אין עושה תמורה:

אם מתו יפדו: אמר רב יהודה אמר רב זו דברי רבי שמעון ג) דאמר קדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה, קדשי בדק הבית לא היו בכלל העמדה והערכה, דתנן: רבי שמעון אומר קדשי בדק הבית אם מתו יפדו. ומודה ר' שמעון בבעל מום מעיקרו שנפדה. ה) מאי טעמא? דאמר קרא אותה, למעוטי ו) בעל מום מעיקרא. אבל חכ"א אם מתו יקברו ז) מאן חכמים? תנא דבי לוי הוא, דתנא דבי לוי ס) הכל היו בכלל העמדה והערכה ואפילו בעל מום מעיקרו. וכן תנא דבי לוי במתניתיה: אפילו חיה אפי' עוף. והכתיב אותה? לתנא דבי לוי קשיא. אבל רבנן דפליגי עליה דר"ש מאי? הכי נמי דאם מתו יפדו? אי הכי

תורה אור

לא תזבח לה' אלהיך שור ושה – דברים יז

עורת או שבור – ויקרא כב

פסח או עור – דברים טו

לא יבקר בין טוב לרע – ויקרא כז

והיה הוא ותמורתו – שם

רק קדשיך אשר יהיו לך – דברים יב

מסורת הש"ס

א) [מ"ל כה. תמורה יז:] ב) תמורה ט' ג) שם לב: לג: [לקמן לב:] ד) [עירובין סג: וש"נ] ה) [תמורה לג:]

נפדין תמימים · אותן וולדות שטלהו לפני פדיונן או אין נפדין תמימים: טפל · ולד: עיקר · אם, אלמא נפדין תמימים: וקא דייק הש"ס טעמא דלא בעי מום משום דלא יהא טפל חמור מן העיקר דמכח בעל מום אתו הא לא אתו מכח בעל מום אלא לדידהו מקדיש להו לדמיהן לא נפקי לחולין בלא מום דקדוש קדושת הגוף: זכר · איל: הקדיש זכר לדמיו · שימכרנו ויביא בדמיו עולה, הוא עצמו קדוש קדושת הגוף ויקרב עולה, להכי נקט זכר דחזי לעולה משום דרובא דמייתו קרבן עולה מייתו: רבי אלעזר מתני השוחט בחוץ חייב לאו כרת קאמר אלא מלקות: ומוקי · להאי חוץ כגון ששחטו בבמת יחיד בשעת היתר הבמות: במת יחיד · שכל אחד ואחד בונה במה לעצמו כגון במת מנוח וגדעון ושמואל: במה גדולה · נוב וגבעון שהן של צבור: הואיל וקדוש בעל מום · להיות אסור בגיזה ועבודה: ואימא אם אינו ענין כו' · ולעולם בבמה גדולה: לא יבקר · לא יבדוק בין תם לבעל מום לאיזה שיהא עשירי יהא קדוש: גמר העברה העברה מבכור · מה בכור בעל מום לא קרב אף מעשר בעל מום לא, כי אתא קרא לבמת יחיד: ולא ימיר אותו טוב ברע · דהיינו בעל מום אם המר ימיר יהיה קדש אפילו בעל מום: וולדות · בעלי מומין שטלהו מקדשים תמימים: פסקה תנא דבי ר' ישמעאל · מקרא אחרינא ולא איצטריך האי להכי: רק קדשיך וגו' אלו התמורות · דאתא לאשמועינן שיקרבו למזבח דאי לעיקר הקדש אתא למה לי למכתב שיעלם לירושלים הא שמעינן קראי טובא השמר לך פן תעלה עולותיך וגו': הוולדות · של קדשים: אף הני בעל מום לא · הלכך כי אתא לא תזבח לבמת יחיד אתא: השתא רע בטוב אמרת לא · שלא יביא בהמת חולין תמימים אלא בהמת קודש בעל מום ויאמר זו תמורת זו (א): אלא · להכי כתיב טוב ברע: טוב · מעיקרו בשנתפס בקדושה כשהוא תמים עושה תמורה אע"פ שהומם דכתיב או רע בטוב דמשמע רע של קודש בטוב של חולין דרע של קודש עושה תמורה: להקדשו לעולם אין עושה תמורה: ואם מתו · קודם פדיונן יפדו ומותרין בהנאה עורן ובבלתן: [זו דברי ר"ש] תנא דמתניתין דאמר אם מתו יפדו זו דברי ר"ש דאמר במס' תמורה בפרק אחרון קדשי מזבח היו בכלל העמדה וכו' אבל לא קדשי בדק הבית דקדושת דמים נינהו לא בעו העמדה: ומודה ר"ש בבעל מום מעיקרא' קודם הקדש דאע"ג דקדשי מזבח בעו העמדה והערכה האי בעל מום מעיקרא לא חל עליהם הקדש גמור למזבח הלכך אפי' מתו דלא מצי למעבד בהו העמדה יפדו דקדושת דמים הוא ודינו כקדשי בדק הבית דלא היו בכלל העמדה והערכה: וחכ"א אם מתו יקברו · אפי' בעל מום מעיקרא דסברי דהכל היו בכלל העמדה והערכה והלכך כיון דמתו דלא מצי למעבד להו העמדה משום דלאו בר פדיה נינהו אלא יקברו · והני חכמים לאו בר פלוגתיה דר' שמעון דפליגי עליה בתמורה נינהו אלא שאר חכמים תנא דבי לוי נינהו דמחמיר בבעל מום מעיקרו: והאכתי' אותה · כלומר דאתה בעי העמדה והערכה למעוטי בעל מום מעיקרו שמתו דאע"ג דאיתו בר העמדה נפדה קשיא : אבל רבנן דפליגי עליה דר' שמעון במסכת תמורה דאמרי אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית היו בכלל העמדה והערכה ומודין היו בבעלי מומין מעיקרו שמפדין הכי נמי דיפדו נמי לאחר מיתה: אי הכי · נימא

זו

הקדיש זכר לדמיו קדוש קדושת הגוף · להכי נקט זכר דקרב הוא עצמו עולה ואי הוה נקט בהמה סתם הוי אמינא דנקבה קדוש קדושת הגוף וקרב שלמים ומפיקין ליה לר' יהושע במסכת שקלים (דף ו) ומייתי לה בתמורה פרק אלו קדשים (דף כ) במקדיש נכסיו וזכרים עצמן יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצרכי שלמים ויביא בדמיהם עולות ומיהו נראה לר' אליעזר נמי דאמר התם זכרים ימכרו לצרכי עולות ונקבות ימכרו לצרכי שלמים ודמיהם יפלו לשאר נכסים לבדק הבית *לפי מה שהיה רבא ר"ל מתחלה התם בההוא פירקין המקדיש זכר אין קדוש קדושת הגוף לא קשה ליה מידי ממתני' דשקלים דיש להלק בין מקדיש נכסיו סתם לפירש בהדיא לדמיו: **גמר** העברה מלי *למימר תחת תחת מקדשים ולפי שהמעשר והבכור שוין בכמה ענינים נקטיה:

הקישן הכתוב לנדרים · אינו מן (ה) הברייתא בתמורה פרק אלו קדשים (דף יז:) ורבא מפרש כן בפני עצמו ולקמן (דף סו:) בשמעתין יש ברייתא אחרת דמפקא תמורת וולדות מזכר ונקבה ופלוגתא אתנא דבי רבי ישמעאל דהכא כדמפרש בתמורה (דף יז:) וכן פי' לקמן בקונטרס וההוא תנא נמי נפקא שפיר *שהקישה תמורות וולדות לעוף הקרבן דבעוף הקרבן איירי אם זכר ואם נקבה אלא דמיתורא דרשינן נמי תמורות וולדות ומהשתא לא צריכא להקישא דלעיל דמקיש תמורתו לו: **טוב** ברע מיבעיא' א) הך סוגיא דפ"ק דתמורה (דף ט') ורבא סבר אין מזהירין (עונשין) מן הדין ודריש התם בע"מ ואביי לא הביא ליה דינא דמי גרעי ונקט הכא דרשא דאביי לפי שפשוט לו יותר וכהאי גוונא איכא בסנהדרין (דף לד:) גבי אין רואין את הנגעים אלא ביום ומייתי עלה דרשה דאביי דביום ולא בלילה ושביק דרשא דרבא דמפיק ליה מלי ולא לעורי ב) ואין לתמוה מהא דהלכו נשרפין (סנהדרין עו') איכא איפכא גבי בתו מאנוסתו דאמר ק"ו ג) בת בתו ענש על בתו לא כל שכן והשיב ליה (ע) אביי גלוי מילתא עפי מרבא ד) (ולא) גמרינן מהדדי ס) דגבי אחותו איצטריך קרא לכולי עלמא לבת אביו ובת אמו משום דאין מזהירין מן הדין ולא הוכיח ליה גלויי מילתא בעלמא היינו משום דפשטיה דקרא משמע טפי למשמע דכתיב בת אביו או בת אמו: **טוב** ברע מיבעיא' · ואם תאמר למה איצטריך משום סיפא דקרא והיה הוא ותמורתו יהיה קודש ז] וי"ל דהוה מצי למיכתב בסיפיה ואם המר ימיר טוב ברע או רע בטוב: **ומודה** ר"ש בבעל מום מעיקרו · למאי דאמרינן בסמוך דרב סבר כר"ל [דאמר התם] ו) לרבנן קדשי מזבח לא היו בכלל העמדה והערכה ניחא דמודה לרבנן אבל למאי דמסקינן דסבר כר' יוחנן דלרבנן אחד זה ואחד זה היו בכלל העמדה והערכה אם כן מודה למאן ויש לפרש דנקט הכי דלא תיסק אדעתא טעמא דמתניתין משום דאין פודין ז) לאכילה לכלבים ולא משום העמדה והערכה דלא בעינן בקדשי מזבח העמדה והערכה ח] ולכך ברישא דקדם מומן יפדו והשתא קמ"ל דטעמא דמתני' משום העמדה והערכה וכדדייקינן בסמוך מדלא קתני ואם נעשו טריפה וברישא דקדם מומן מודה רבי שמעון דלא בעי העמדה והערכה והשתא דנקט מודה רבי שמעון משום דאיכא למימר דפליג אמתני' כדפרישית איצטריך למימר דשפיר מודה בה והא דנקט רבי שמעון משום דלדידיה פשיטא ליה טפי דקדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה מדקאמר קדשי בדק הבית לא היו ע"כ כי כתיבא העמדה והערכה בקדשי מזבח כתיבא אבל לרבנן לא פשיטא ליה כולי האי דמלי למימר לא, היו כמו שאומר ריש לקיש: **אותה** למעוטי בעל מום מעיקרו · כל קדשי בדק הבית לרבי שמעון ממעטינן מקרא אחרינא בסוף תמורה (דף לג'): שייך לקמן (דף לג'): **רב** סבר לה כריש לקיש · בסוף תמורה (שם) משמע כן מדקאמר רב גידל אמר רב מאי טעמא דר' שמעון בן לקיש:

מה

א) [נ"א מיקלא דהך סוגיא כפי' קמא דתמורה] ב) [ע"ע תוס' שבת קכח: סד"ה ונתן ומה שציינתי שם] ג) על בת ל"ק ד) דלרבא לא גמרינן כו' ה) ולגבי ל"ק ו) דלרבנן ל"ק ז) קדשים לאכילת כלבים ל"ק

רבינו גרשום

נפדין תמימין · אותן וולדות: או אין נפדין תמימין' דצריך להמתין להן עד שיומטו ואח"כ פודן: אמר רב עמרם תני'(לא) המתפים בעלי מומין קבועין לגבי מזבח היינו דקדם מומן להקדישן וולדו קודם פדיונן · ימכרו ואין צריכין מום אותן וולדות להמתין שלא לכוכרן עד שיפול בהן מום:(שלא) משום דקא אתו הני מכח קדושה דחויה: שלא יהא טפל · הוולדות שאינן קדושין אלא אגב אימן: חמור מן העיקר · מן אימן אלא כשם שאימן יכול לפדות בכל עת כך וולדן נפדין אימתי שירצה אפילו תמימין אלמא דנפדין תמימין · והשתא דייק לברייתא טעמא דמשום הכי נפדין תמימין שלא יהא טפל חמור · הא הקדיש זכר תם לדמיו דאע"ג דאמר איני מקדישו אלא לדמיו קדיש קדושת הגוף הואיל (ואביו) [והוה] ראוי להקרבה ואין נפדה תמים · והאי דקאמר הא הקדיש זכר תם הוא הדין לנקבה אלא משום דבעי לסיועי מינה לרבא ורבא לא איירי אלא בזכר כדאמר בתמורה בפרק אלו קדשים אמר רבא זאת אומרת הקדיש זכר כו' נקט הכא זכר כו': ומוקים לה בבמת יחיד וכ"ש דחייב בבמת צבור ומשום הכי קרי ליה חוץ שאין שם עזרה וחייב משום דמקריב בעל מום בבמה בשעת היתר הבמות · והיכן הותרו כדאמרי' באו לנב ולגבעון התרו הבמות כו': אימא · דריש הכי האי לא תזבח דאם אינו ענין לקדשים דהא כתיב עורת או שבור וכו': תנהו ענין לבכור דסד"א הואיל וקדיש במומיה · מסילא כשנולד בעל מום [ה"א] שקרב נמי במומיה קמ"ל דלא תזבח ולא אתא לבמת יחיד: אמרי וכו' ואייתר לא תזבח לבמת יחיד: הואיל וקדיש במומיה' מאליו בשעבר תחת השבט דכתיב לא יבקר בין טוב לרע רע היינו בעל מום כדאמר לקמן: הואיל וקדשה כשהיא בעל מום דכתי' לא ימיר אותו טוב ברע אם המר וגו': הואיל וקדשי [אגב] אימן בשהן בעלי מומין · כשנולדו בעלי מומין או כשאירע להן אחר מיכן: אמר רבא הא כבר פסקה כו' ואייתר ליה לא תזבח לבמת יחיד כדרבי אלעזר: השתא רע בטוב להחליף בעל מום בתמים: אמרת לא · לכתחלה אבל דיעבד והיה הוא ותמורתו וגו': טוב ברע · תמים בבעל מום מיבעיא דלכתחלה לא: אלא' האי טוב ברע לא אתי אלא לאשמועינן דאותו טוב ברע דדיעבד עושה תמורה בעינן שיהא טוב מעיקרו שקדם הקדשו למומו · אבל רע מעיקרו שקדם מומו

כא א מיי' פ"א מהלכות איסורי מזבח הלכ' י"ז:
כב ב מיי' פ"ה מהלכות ערכין הלכה יד:
כג ג מיי' שם הלכה יג:

שיטה מקובצת

א] דאמר רבא הקדיש זכר וכו' והקשה אמאי דוקא זכר הא אפילו הקדיש נקבה נמי לדמים תקדיש קדושת הגוף ומאי שנא ואור"י דניחא ליה למנקט זכר דאי הוה נקיט בהמה סתם הו"א דקדושה קדושת שלמים אבל קדושה תמורה כולי האי לא קדשה קמ"ל רבא דאפי' כי הקדיש זכר הוי עולה דסתם זכר הוי עולה וה"ד תירץ דלא ה"ס למתני בהמה דאי הוה תני בהמה הוי משמע דנקבה עצמה קדשה קדושת הגוף והא ליתא אלא תימכר ויקרב בדמיה (שלמים) [עולה] כדתני בשקלים ובתמורה מייתי לה המקדיש נכסיו והיה בהם בהמה ראוי' לגבי המזבח זכרים ונקבות ר"א אומר זכרים עולות נקבות לזבח שלמים ר"י אומר זכרים עולות נקבות ימכרו ויקחו בדמיהם עולות וקי"ל כר"י לגבי ר"א ורש"י פי' דוכר היינו איל דאיל מתרגמי' דיכרא הקדיש זכר כלומ' הקדיש איל ול"נ דמאי אריא נקט איל יותר משור וכבש · תוספות חיצוניות: עוד יש לתרץ דלהכי נקט זכר שרבא רצה לומר מתחלה התם בתמורה בפ' אלו קדשים זכר לדמיו אינו קדוש קדושת הגוף והדר ביה רבא ואמר הקדיש זכר לדמיו קדוש קדושת הגוף ומשום דנקט זכר קודם דהדר ביה נקט נמי לבתר דהדר ביה והכא מייתי מאי דהדר ביה: ב] ג] דאמר ר"א מנין לזובח בהמה בעלת מום וכו' וא"ת מאי קא מייתי אימא דה"מ היכא שקדם הקדישן למומן אבל היכא שקדם מומן להקדישן דדקלא בעלמא הוא מנ"ל דמחייב וי"ל דמצינו המקדיש בעלי מומין עובר משום בל תקדישו ומשום בל תזרקו אלמא לא אמרינן דהוה חולין בעלמא דלחולין לא לקי על (הקדשים) [ההקדש וע"כ] דהך גזירת הכתוב דהקדש חל עליהם דילפינן מקרא בפ' קמא דהתמורה ולנדר לא ירצה [וא]רצויי לא מרצו הא מקדש קדשי ואם הוא מקריב בעלי מומין לוקה משום ה' שמות ואשמועינן רבי אלעזר דה"ה מקריב בעלי מומין בבמת יחיד לוקה ולכך מוקי לה ר"א למתני' בבמת יחיד ולא אקמה בשוחטו בפנים שלוקה דקתני במתני' השוחט בחוץ' תוס' חיצוניות: ג] השתא ומה רע בטוב וכו' פי' רש"י טוב ברע כשהוא מכניס טוב של הקדש ברע של חולין ורע בטוב ר"ל רע של הקדש בטוב של חולין ול"נ דא"כ במתני' דהתם דפ"ק דתמורה קאמר איזהו טוב ברע בעלי מומין שקדם הקדישן את מומן והוה ליה למימר ואיזהו רע בטוב בעלי מומין שקדם הקדישן את מומן לכן נראה כדגרס ר"ח דגרים הכי השתא ומה טוב ברע כשהוא מכניס טוב של חולין תחת רע של הקדש וה"נ רע בטוב פי' רע של חולין תחת טוב של הקדש כללא דמילתא היא של הקדש שהוא העיקר ולהאי פירושא אתיא שפיר מתני' דהתם דתני ואיזו היא טוב ברע בעלי מומין שקדם הקדישן את מומן משמע דטוב הוי של (חולין)[הקדש] ומ"ה קאמר דאי לאו הקדים הקדישן את מומן לא מתפים תוס' חיצוניות : ד] טוב ברע מיבעיא משמע הכא דכולה קרא דטוב ברע מיותר למידרש הכי והימה דהתם משמע דלאביי לא מייתרינן אלא בטוב א) בחד ולא רע בטוב ולרבא לא מייתרינן תרוייהו טוב והשתא לא הוי המסקנא דהכא לא כאביי ולא כרבא דהתם צע"ק: ה] מאי טעמא כו' וא"ת מאי בעי מ"מ דאין עושין תמורה הא הוי טעמא דאי משום למ"ד קרבן ששמו קרבן. האי נמי לאו שמו קרבן ואי למ"ד דילפינן ממעשר בהמה שקדוש קדושת מזבח וזה שקדם מומו להקדישו לא קדוש קדושת מזבח וא"כ מאי בעי והא הוי טעמא משום הכי הוא וי"ל דכיון דהקדיש דמיו למזבח שפיר הוי קדושת הגוף לעשות תמורה כמו בעלי מומין שעושין תמורה ומש"ה בעי מאי טעמא תוס' חיצוניות: ו] אותה למעוטי בעלי מומין מעיקרו ודוקא שהקדישו למזבח אבל לבדק הבית אדרבה מתמיה דקדשי בדק הבית הם בעלי מומין מעיקרו דאסור להתפים תמימין לב"ה ואפ"ה אית ליה דהוי בכלל העמדה והערכה': ואפי' עוף אומר ר"י דהאי חיה ועוף ר"ל אם הקדישן לב"ה דאין לומר בקדשי מזבח דהא ודאי אין לעופות פדיון אפי' מחוסר אבר כדתנן בפ' המנחות והנסכים העופות והעצים והלבונה וכלי שרת אין להם פדיון דלא נאמר פדיון אלא בבהמה' תוס' חיצוניות : וז"ל הרא"ש ז"ל הקדיש זכר לדמיו וכו' פירש רש"י שימכרנו ויביא בדמיו עולה הוא עצמו קדוש קדושת הגוף ויקרב עולה ולהכי נקט זכר דחזי לעולה משום דרובא דמתנדבי ומייתי קרבן עולה מייתי משמע מפי' דה"ה נמי אם הקדיש נקבה תקרב שלמים ופי' תמוה מה עלה בדעתו של זה המתנדב שהקדיש זכר שראוי לעולה שימכר ויביא בדמיו עולה ולמה לא הקריבו לעולה ונראה לפ' דהקדישו לימכר ויהיו דמיו קדושים בסתם ולא פי' למה וסתם הקדש הוא לבדק הבית וקס"ל כיון שהוא ראוי למזבח קדושת הגוף כי ההיא דתנן במס' שקלים ומייתי לה בתמורה דמקדיש נכסיו וזכרים יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצרכי שלמים ויביא בדמיהן עולות והשתא ניחא דנקט זכר ואפי' ר"א דאמר התם וזכרים ימכרו לצרכי עולות ונקבות ימכרו לצרכי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית לא פליג הכא דהתם דוקא משום דהוו כשאר נכסים שהם לבדק הבית : ז] וי"ל וכו' וז"ל תוס' חיצוניות ושמא י"ל דזה לא קשה כלל לאביי דכיון דידעינן מק"ו דאסור להתפים מסילא ידענא דנתפסת בקדושה דהוא סבר כל מה דאמר רחמנא לא תעביד אי עביד מהני ועוד י"ל דע"כ לא אצטריך לומר דנתפסת בקדושה דאי אצטריך להכי מ"מ לא לכתוב כאן גבי לא יחליפנו ולא ימיר טוב ברע ולא רע בטוב אלא בסיפא דקרא לכתוב גבי ואם המר ימיר טוב ברע ורע בטוב : ח] ולכך ברישא דקדם מומן יפדו וכו' וז"ל הרא"ש ז"ל והלכך ברישא דקדם מומן יפדו הלכך נקט רב בסיפא דמילתיה ומודה ר"ש לאשמועינן טעמא דמתני' משום העמדה והערכה כדדייק לקמן מדלא קתני אם נעשו טריפה וברישא דקדם מומן מודה ר"ש דלא בעי העמדה והערכה ועיקר דברי רב לאשמועינן דבר זה ולהכי סיים דבריו ומודה ר"ש והאי דנקט ר"ש ושייר רבנן משום דלר"ש פשיטא ליה טפי :

א) נראה דצ"ל דלא מייתרינן רק בטוב בהלא ולרבא מייתרינן תרוייהו טוב כו'.

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה השתא וכו' זו תמורת זו כצ"ל ואח"כ מ"ה טוב ברע מיבעיא אלא להכי :